

ПІНСК

Гісторыя кляштара францысканцаў

«Ансамбль кляштара францысканцаў XVII–XVIII стагоддзяў у Пінску» – такі надпіс можна прачытаць на ўваходзе ў самы буйны барочны ансамбль, які захаваўся ў Беларусі. Сёння манастыр францысканцаў і кафедральны касцёл Унебаўзяцця Найсвяцейшай Панны Марыі – візітныя карткі Пінска, сталіцы Беларускага Палесся, разам з езуіцкім калегіумам. Аднак гісторыя іх пачынаецца значна раней XVII стагоддзя!

Кафедральны касцёл Унебаўзяцця Найсвяцейшай Панны Марыі, паводле гістарычных звестак, першы каталіцкі касцёл на тэрыторыі Беларусі. Ён быў пабудаваны францысканцам у 1396 годзе і быў драў-

ляным. Касцёл шмат разоў гарэў і адбудоўваўся зноўку, пакуль у 1510 годзе не быў пабудаваны з каменя. У 1730 годзе над ракой Пінай узнёсся звыклы нам сілуэт касцёла Успення Найсвяцейшай Панны Марыі, які ўключаў элементы пабудовы 1510 года, а крыху пазней – і 2-3-павярховыя карпусы манастыра. Дзякуючы ім з'явіліся ўтульныя ўнутраныя дворыкі, куды можа зайсці і турыст, які прыехаў на экскурсіі па Беларусі.

Сам касцёл у Пінску дзівіць унутраным убраннем – багацце золата, майстэрская разьба Я. Шміта «Пінская Мадонна» А. Рамера, фрэскі, арнаментальны роспіс, арган 1837 года.

У 1817 годзе ў дворыку манастыра францысканцаў з'явілася

трох'ярусная званіца будынка. Праз сто га масіўны купал.

Манастыр францаў праіснаваў у Пінску працягам больш за 600 гадоў. У 1817 годзе манастырскія будынкі перададзены ў выкарыстанне ў якасці дзяржаўнага ўніверсітэцкага будынка. У 1917 годзе манастырскія будынкі перададзены ў выкарыстанне ў якасці дзяржаўнага ўніверсітэцкага будынка. У 1917 годзе манастырскія будынкі перададзены ў выкарыстанне ў якасці дзяржаўнага ўніверсітэцкага будынка.

трох'ярусная званіца – дата яе будаўніцтва выведзена на сцяне будынка. Праз сто гадоў да званіцы прыбудавалі чацвёрты ярус і масіўны купал.

Манастыр францысканцаў, семінарыя і парафіяльная школа праіснавалі ў Пінску да 1863 года. Пасля тут знаходзіліся адміністрацыйныя будынкі. Цяпер жа на тэрыторыі былога кляштара працуе Вышэйшая міждзяцэзіяльная духоўная семінарыя імя Тамаша Аквінскага, якая была адноўлена ў 2001 годзе намаганнямі адзінага беларускага кардынала Казіміра Свёнтэка. Яго цела было пахавана пасля смерці ў 2011 годзе пры крыпце храмавага комплексу.

